

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 261/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

wobec istnienia sprzeczności między ww. opinią, opinią J. K. oraz opinią prywatną biegłych K. i C. zaistniała konieczność rozstrzygnięcia powstałych wątpliwości co do przyjętej metody badawczej oraz wysokości wyliczonej szkody,	# niezasadny
2. art.410 kpk w zw. z art.7 kpk w zw. z art.210 kpk polegającą na uznaniu opinii biegłego J. K. (2) za w pełni wiarygodną i całkowicie przydatną do rozstrzygnięcia sprawy, gdy tymczasem opinia ta jest niepełna, albowiem swoim zakresem nie obejmuje wyliczeń wartości szkody poniesionej tytułem utraconych korzyści, a przez to oparcie orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, z pominięciem	

dowodów, które
prezentowały
powstałą szkodę
w zakresie
obejmującym
tracone korzyści,
co stanowiło
skutek
przekroczenia
granicy
swobodnej
oceny dowodów,
podjęcie tej
oceny w sposób
dowolny,
sprzeczny z
zasadami wiedzy
i doświadczenia
życiowego w
sposób
uniemożliwiający
ustalenia
prawdy
obiektywnej i
sformułowania
w ramach tej
oceny
niesłusznych
merytorycznie
wniosków.

***Apelacja
pełnomocnika
wnioskodawcy
adw. A. K. :***

1. istotne
naruszenie art.7
kpk w zw.
z art.410 kpk
poprzez dowolną
i wybiórczą
ocenę dowodów
oraz ustalenia
sprzeczne ze
zgromadzonym
materiałem
dowodowym,
prowadzącą do
przyjęcia, że

szkoda
wnioskodawcy
spowodowana
długotrwałym,
tymczasowym
aresztowaniem
wnioskodawcy,
nie może
odnosić się do
wartości
dochodowej jego
majątku, nie
obejmuje utraty
wartości
wszystkich
zabezpieczonych
w toku śledztwa
ruchomości oraz
utraconych
korzyści, a
wynikającą z
przyjęcia, że:

a) zeznania
wnioskodawcy
są wizjami
zmierzającymi
do uzyskania
wysokiego
odszkodowania
do Skarbu
Państwa,

b) zeznania
T. M. są
nieprzekonywujące
i mało
wiarygodne,

c) twierdzenia
wnioskodawcy
dot. rozpoczęcia
działalności i
osiągania
wysokich zysków
z tytułu
produkcji
styropianu w
spółce (...) sp. z
o.o.,

d) twierdzenia
wnioskodawcy
dot. uzyskiwania
dochodów w
spółkach (...) i
(...) sp. z o.o.,

e) pozostałe
ruchomości
zabezpieczone w
śledztwie
przeciwko
wnioskodawcy
nie utraciły na
wartości,

f) opinia
prywatna W.
K. (pisemna i
ustna) oraz Z.
C. (pisemna)
jest opinią
„życzeniową” i
nie zasługuje na
walor
wiarygodności,

g) niepełna
dokumentacja
księgowa
dyskwalifikuje ją
jako dowód w
sprawie,

h) podejście
dochodowe w
ramach
szacowania
nieruchomości
inwestycyjnych
świadczy o tym,
że wycena ma
charakter
subiektywny,
zbieżny z
oczekiwaniem
wnioskodawcy i
pozbawiony
umocowania w
faktach,

i) braku rozpoznania szeregu wniosków dowodowych wnioskodawcy,

j) braku rozpoznania wniosku prokuratora o dopuszczenie uzupełniającej opinii T. B. i wyliczenie hipotetycznych zysków przy przyjęciu kilku wariantów – od najmniej optymistycznego do najbardziej korzystnego,

oraz pominięcia dowodów zgromadzonych w aktach postępowania przed Sądem Okręgowym w G. (...) oraz pominięcia oceny dowodów z pisma A. P. (1) i dokonanego przez niego w (...) planu finansowego kontynuacji przedsięwzięcia inwestycyjnego dot. uruchomienia produkcji styropianu,

2. istotne naruszenie art.7 kpk w zw.

z art.201 kpk
poprzez
przyjęcie za
wiarygodne
wyliczeń
biegłego J. K. (2)
z opinii z dnia
(...)podczas gdy
w razie uznania
za miarodajną
metodologię
wyceny
zastosowaną
przez tego
biegłego, Sąd
winien odjąć
wartość
nieruchomości z
roku (...),
albowiem do
tymczasowego
aresztowania
wnioskodawcy
doszło w (...)

3. naruszenie
przepisu art.322
kpc w zw.
z art.558 kpc
poprzez jego
niezastosowanie
i przyjęcie, że to
wnioskodawcę
obciąża brak
należytego
zabezpieczenia
dokumentacji
księgowej
prowadzonych
przedsięwzięć w
czasie jego
tymczasowego
aresztowania,
podczas gdy
wnioskodawca
przedstawił
wnioski
dowodowe oraz
dane
umożliwiające

sądowi
oszacowanie
szkody jako
odpowiedniej
sumy wg swej
oceny opartej
na rozważeniu
wszystkich
okoliczności
sprawy,

4. naruszenie
przepisu art.170
§ 1 pkt 5
kpk poprzez
oddalenie
wniosków
dowodowych
wnioskodawcy o
powołanie
innego biegłego
z zakresu wyceny
przedsiębiorstw
oraz o opinię
uzupełniającą
biegłego E. R.
a także dane
i dowody z
banku (...) S.A.
(obecnie (...)),
z powołaniem się
na przewlekłość
postępowania,
podczas gdy
wnioski te
składane były
adekwatnie do
aktualnej
sytuacji
procesowej i
wynikały z
potrzeby ich
powołania na
konkretnym
etapie procesu
wobec treści
materiału
dowodowego
zbieranego
sukcesywnie w

	<p>sprawie, a także były wnioskami istotnymi merytorycznie,</p> <p>5. naruszenie przepisu art.554 § 4 kpk w zw. z § 16 i § 15 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, poprzez jego niezastosowanie i zasądzenie zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika z pominięciem nakładu pracy oraz innych wydatków, w tym kosztów dojazdu pełnomocnika do Sądu Okręgowego w K..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty obu apelacji pełnomocników są ze sobą zbieżne w znacznym zakresie. By nie powielać tej samej</p>			

argumentacji

Sąd Apelacyjny odniesie się do nich łącznie z uwzględnieniem istniejących różnic.

Odnosząc się do zawartych w obu apelacjach pełnomocników wnioskodawcy zarzutów naruszeń proceduralnych to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestali, co do zasady – z wyjątkiem o którym mowa w pkt 3 apelacji z dnia(...)- na ich wyliczeniu, nie podejmując w większości trudu i próby wykazania ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Takie

działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji w sposób oczekiwany przez ich autorów. Z tego też powodu jedynie w niewielkim zakresie ww. środki odwoławcze doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środku odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z

konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo).

Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego.

Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego – Komentarz” pod. red. Z. Gostyńskiego wyd. ABC W-wa 1998 tom II, str.460-461 tezy 13, 15).

W pierwszej kolejności wypada zauważyć, że zarzuty nakierowane na rzekome naruszenie

art.410 kpk
okazały się
chybione. Jak
słusznie
zauważył Sąd
Apelacyjny w
W. w wyroku
z dnia (...)
przepis art.410
kpk nie nakłada
bynajmniej na
sąd obowiązku
przywołania w
uzasadnieniu
wyroku
wszystkich
dowodów bez
wyjątku, gdyż
oceny wymagają
tylko te, które
według sądu
miały znaczenie
dla wydanego
orzeczenia.
Omówienie
wybranych
dowodów jest
dopuszczalne, o
ile mają one
znaczenie dla
wyrokowania.
Nie stanowi za
to naruszenia
przepisu art.410
kpk dokonanie
oceny dowodu
przeprowadzonego
lub ujawnionego
na rozprawie.
Naruszenie
treści przepisu
art.410 kpk
następuje
poprzez oparcie
wyroku na
okolicznościach
nieujawnionych
w toku rozprawy
głównej, bądź też
przez pominięcie

przy
wyrokowaniu
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej
okoliczności tak
korzystnych, jak
i niekorzystnych
dla podsądnego.
Nie stanowi
zaś naruszenia
przepisu art.410
kpk dokonanie
takiej czy innej
oceny dowodu
przeprowadzonego
lub ujawnionego
na rozprawie.
Analogicznie
krytycznie
należy traktować
twierdzenie
apelującej o
rzekomym
pominięciu
dowodów z
pisma A. P. (1)
i sporządzonego
przez niego
planu
finansowego.
Przeczą o tym
zapisy
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku na s.7
(dot.
dokumentów).

Argumentacja
zawarta w obu
przedmiotowych
apelacjach
sprowadza się
w pierwszym
rzędzie do
nieuzasadnionej,
bezpodstawnej
polemiki z
prawidłowymi

ustaleniami
Sądu
Okręgowego.
Zasadza się ona
na innej, niż
przyjęta przez
sąd I instancji
ocenie materiału
dowodowego.

Podkreślić przy
tym należy, że
zaproponowana
przez
pełnomocników
ocena materiału
dowodowego
jest całkowicie
dowolna i nie
znajduje
żadnego
uzasadnienia w
prawidłowo
zebranych
materiale
dowodowym.

Uwaga ta nie
odnosi się
jedynie do
kwestii
podniesionych
w pkt 3 apelacji
z dnia(...), do
których sąd
odwoławczy
odniesie się
odrębnie poniżej
w dalszej części
niniejszego
uzasadnienia.

Zarzut
naruszenia
przepisu art.7
kpk oraz
wynikający
jedynie z
uzasadnień obu
apelacji zarzut
błędu w
ustaleniach

faktycznych
należało
rozpoznać
wspólnie,
albowiem są one
ze sobą ściśle
związane. Zarzut
ten może być
tylko wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd meriti
z okoliczności
ujawnionych, w
toku
postępowania
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.
Ustalenia
faktyczne
wyroku nie
wykraczają
jednak poza
ramy swobodnej
oceny dowodów,
gdy poczynione
zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
prowadzi do
sędziowskiego
przekonania,

odzwierciedleniem
którego powinno
być
uzasadnienie
orzeczenia.
Reasumując
należy więc
przyjąć, że
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całokształtu
okoliczności
sprawy
i to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego
(tu i dalej
wnioskodawcy –
dop. SA P-
ń), jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego (vide:

wyroki Sądu Najwyższego z 20.02.1975r., II KR 355/74, publ. OSNKW 1975/9/84; z 22.01.1975r., I KR 197/74, publ. OSNKW 1975/5/58; z 5.09.1974r., II KR 114/74, publ. OSNKW 1975/2/28; z 22.02.1996r., II KRN 199/95, publ. PiPr. 1996/10/10; z 16.12.1974r., Rw 618/74, publ. OSNKW 1975/3-4/47).

Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art.7 kpk organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości i okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2 § 2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk – tu wnioskodawcy

– dop. SA P-
ń),

- jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 i 2 kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została – co do zasady, z zastrzeżeniem, o którym mowa była już powyżej – dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk.

Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżących co do oceny zeznań wnioskodawcy, przesłuchanych

świadców, czy
też
przeprowadzonych
ekspertyz
biegłych.
Wywody te są
nie tylko
przekonywująco
przez sąd I
instancji
uzasadnione, tak
więc nie ma
powodu by je
powielać
ponownie w
tym miejscu.
Należy jedynie
podkreślić, że
uwadze autorów
apelacji uszło
i to, że
twierdzenia ww.
osób Sąd
Okręgowy
weryfikował ze
odpowiednią
ostrożnością,
natomiast
sugestie
apelujących, że
ocena ta nosi
znamiona
dowolnej, jest
całkowicie
bezpodstawna.
Skarżący
koncentrowali
swoją uwagę na
ocenie twierdzeń
wnioskodawcy,
T. M. oraz
dokumentach
wytworzonych
na zlecenie W.
A., wywodząc
w konkluzji,
iż tylko one
zasługują na
wiarygodność.
Jednocześnie

deprecjonowali wszelkie dowody, które nie potwierdzały ich tez i założeń. Ten sposób argumentacji, z oczywistych wprost powodów nie może być skuteczny, albowiem dowodem w postępowaniu sądowym może być wszystko co służy do wyrobienia przez sąd orzekający przekonania o istocie sprawy, jeżeli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem są więc także materiały dla wnioskodawcy niekorzystne pod warunkiem, że sąd dokona wszechstronnej analizy i w uwzględnieniu innych dowodów, zaś swoje stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadni. W sprawie tej wymóg ten został – z zastrzeżeniem, o

którym była
już mowa –
spełniony a
pogląd sądu
I instancji w
kwestii
wiarygodności
dowodów
pozostaje pod
ochroną art.7
kpk (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 17.11.(...),
V KK 158/04,
publ. OSNKW
2004/11-12/107).

W tym
momencie
należy zwrócić
uwagę na
kluczowy
element w
sprawie.

Zgodnie z treścią
art.6 kc, zgodnie
z którym ciężar
udowodnienia
faktu spoczywa
na osobie, która
z faktu tego
wywodzi skutki
prawne. Oznacza
to, że to na
wnioskodawcy (i
jego
pełnomocnikach)
ciężył obowiązek
wykazania
zasadności
dochodzonego
roszczenia.

Niewywiązanie
się z tego
obowiązku
powoduje
określone
konsekwencje

procesowe.

Przerzucanie go na sąd meriti nie jest

dopuszczalne.

Odstępstwa od tych zasad (np. w art.322 kpc) mają charakter wyjątkowy i nie mogą być traktowane w sposób

rozszerzający. W tym miejscu wypada

zaznaczyć, że kwota

dochodzonego odszkodowania już od momentu złożenia

wniosku nie była precyzyjnie wyliczona. W

piśmie z dnia (...) określono ją na 15.000.000

zł; wraz z ustawowymi

odsetkami od dnia (...). do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu tego wniosku brak jest

rozliczenia ww. kwoty na

poszczególne elementy

składowe.

Dopiero w dniu(...) – na polecenie sądu meriti –

pełnomocniczka wnioskodawcy

podniosła, że obejmuje ona

kwoty

orientacyjnej
szkody
15.000.000
dot. :

- spółki (...) sp. z o.o. – 12.000.000 zł;
- spółki (...) sp. z o.o. – 1.000.000 zł;
- spółki (...) sp. z o.o. – 2.000.000 zł;

Porównanie ww. dokumentów z dnia (...) dowodzi zresztą pewnych różnic w tym zakresie. W drugim z nich brak już jest odniesień np. do spółki (...) s.c. Rozliczenie w nim ww. kwoty obejmowały więc w 100 % dochodzoną wówczas kwotę i brak w niej już było miejsca na szkodę dot. np. utraty wartości pojazdów objętych postanowieniem prokuratora z dnia (...) W kolejnym piśmie tego typu z dnia (...) pełnomocnik adw. R. M. zaznaczył, że

zmienia żądanie wniosku w ten sposób, że wnosi o zasądzenie zupełnie innej kwoty, a mianowicie 56.836.010 zł; z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w płatności od dnia(...) do dnia zapłaty (vide: k.1171). W lakonicznym uzasadnieniu tego pisma po raz kolejny brak jakiegokolwiek wyliczenia ww. kwoty, czy też wskazania jej elementów składowych. Pełnomocnik odsyła w nim jedynie do przedłożonej przez siebie „ekspertyzy” prywatnej, podnosząc że wcześniej określona kwota 15.000.000 zł; miała „charakter sygnalizacyjny”. Dokument, na który wskazuje pełnomocnik to tzw. „Opinia szacująca utracone wartości majątku trwałego i straty spowodowane wstrzymaniem działań na rzecz

produkcji i
sprzedaży w
fabryce
styropianu (...)
sp. z o.o.”
autorstwa Z.
C. i W. K.
Autorzy tego
opracowania
wskazywali, że
w ich ocenie
„... łączna strata
z tytułu utraty
nieruchomości i
mienia
ruchomego
(majątku
produkcyjnego)
oraz utraconych
korzyści z tytułu
nieprowadzenia
produkcji i
sprzedaży w
spółce (...), w
okresie (...) w
zależności od
przyjętej metody
szacunku od
56.309.710 do
59.836.010
zł;...” (vide:
k.1205). Jak
więc widać w
zmodyfikowanym
wniosku
przyjęto kwotę,
która różni się
także od
dokumentu
mającego być
podstawą jej
zasądzenia. Nie
sposób nie
odnieść
wrażenia, że
pierwsze dwie
cyfry we
wniosku z (...)
zostały
zaczerpnięte z

dolnej granicy szacunku a pozostałe sześć z górnej granicy. Pełnomocnik nie wyjaśnił przy tym skąd tego rodzaju wartość. Uzasadnienie tej kwoty więc de facto nie występuje. Pomiął przy tym, że ekspertyza, która miała być podstawą żądania wniosku bynajmniej nie dotyczy innych składników niż te związane wyłącznie ze spółką (...) sp. z o.o. Skoro wnioskodawca nie potrafił precyzyjnie określić i wykazać wysokości poniesionej szkody oczywistym jest, że Sąd Okręgowy nie miał możliwości uwzględnienia dochodzonych roszczeń względem Skarbu Państwa.

Kwestionując metodę wyceny szkody przyjętą przez sąd meriti pełnomocnicy pomijają kolejny fundamentalny

element sprawy,
a mianowicie
sytuację swojego
mandanta przez
zatrzymaniem i
aresztowaniem.
Wbrew ich
twierdzeniom
prowadzone
przez niego
działalności
gospodarcze nie
rozwijały się
prawidłowo i
nie przynosiły
zysków.
Świadczą o tym
jednoznacznie
nie tylko opinia
biegłego T. B.
(vide: k.419,
1243) ale
i informacje
pochodzące z
Urzędu
Skarbowego w
K., czy też z
rejestrów Sądu
Rejonowego P. i
W.
w P.. W
tym zakresie
sąd odwoławczy
odsyła do
dokumentów na
k.1008,
1011-1035,
1042-1072.
Wynika z nich
wprost, że spółki
z ograniczoną
odpowiedzialnością
(...), A. i (...)
M. generowały
straty lub
wykazywały
dochód brutto
o zł;. Jedynie
w (...) PPHU
(...) sp. z

o.o. wykazała niewielki dochód brutto (11.170,97 zł;). W kolejnym roku straty PPHU (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. wynosiły już odpowiednio 125.595,32 zł; oraz 1.668,23 zł;. Nie może więc ostać się zapewnienie pełnomocnika, że firmy te miały potencjał. Lakoniczne stwierdzenie w tym zakresie, np. w uzasadnieniu pisma z (...)nie jest poparte realnym materiałem dowodowym i ma wartość li tylko spekulacji. Tymczasowe aresztowanie bynajmniej nie sprawiło bynajmniej, że „ należności posiadane przez A. sp. o.o. wobec kontrahentów”, o których ogólnikowo mowa na s.3 apelacji z dnia(...), przestały istnieć lub straciły na wartości. Warto też zwrócić uwagę na pisma kierowane przez samego

wnioskodawcę w okresie poprzedzającym tymczasowe aresztowanie. Potwierdzają one ciężką sytuacją ww. firm. Wskazywał on np., że spółka (...) próbowała przez kilka lat bezskutecznie uzyskać kredyt na finansowanie planowanych inwestycji, ale w związku z brakiem możliwości znalezienia kapitału inwestycyjnego nie podejmowała podstawowej działalności a wspólnicy wobec braku możliwości realizacji planów inwestycyjnych podjęli uchwałę o zawieszeniu działalności na czas nieokreślony (vide: k.1015). W analogiczny sposób sytuację tę oceniał także bank, z którym wnioskodawca współpracował. Wobec faktu, że wnioskodawca nie wywiązywał się z warunków umów kredytowych z

dnia (...)oraz
umowy ugody
restrukturyzacyjnej
z dnia (...). (...)
S.A. dokonał
w dniu (...)cesji
wierzytelności
na rzecz (...)
Niestandaryzowany
Sekurytyzacyjny
Fundusz
Inwestycyjny
Zamknięty we
W.. Oznacza to,
że także bank
kredytujący
firmy
wnioskodawcy
już przed
zatrzymaniem
ww. nie
znajdował
nadziei na
powodzenie tych
działalności
gospodarczych.
Interpretacja
działań
podejmowanych
przez bank jest
oczywista
i prawidłowo
oceniona przez
Sąd Okręgowy.
Gdyby bank
wierzył, że
wnioskodawca
ma szanse
spłacić kredyty
nie
sprzedawałby
wierzytelności
wobec niego
firmie
windykacyjnej.
Twierdzenie
pełnomocnika,
że mimo ww.
okoliczności
wnioskodawca

nadal „ był
traktowany jako
poważny
kontrahent”
przez (...)
S.A. jest więc
jedynie wyrazem
tzw. myślenia
życiowego i nie
ma oparcia w
faktach. Uwaga
ta odnosi się
także do
perspektyw
działalności w
zakresie
produkcji
styropianu,
którą
wnioskodawca
miał podjąć.
Gdyby była ona
tak oczywiście
dochodowa jak
starali się
przedstawić to
pełnomocnicy to
bank nie
wycofałby się z
jej
kredytowania.
Odmienne
zapewnienia
pełnomocnika
na s.5 apelacji z
dnia
26.10.2021r. są
niewiarygodne i
przeinaczają
oczywiste fakty,
o których mowa
powyżej. Mając
powyższe na
uwadze należy
zgodzić się
z sądem I
instancji, że
niezależnie od
tymczasowego
aresztowania

wnioskodawcy
perspektywy
ww. firm nie
były pomyślne.
Oczekiwania, że
w 2007r. nastąpi
jakiś przełom
w tym zakresie
nie poparte jest
jakimkolwiek
racjonalnymi
podstawami. Z
tego też powodu
nie można
zgodzić się z
apelującymi co
do korzyści
rzekomo
utraconych
przez
wnioskodawcę.

Zarówno w
doktrynie (vide:
Świecki Dariusz
(red.), Kodeks
postępowania
karnego. Tom
II. Komentarz
aktualizowany
do art.552, teza
27.
Opublikowano:
LEX/el. 2022),
jak
i w orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
wyrażono
pogląd, że
odpowiedzialność
Skarbu Państwa
przewidziana w
art.552 i nast.
kpk dotyczy
wyłącznie
szkody będącej
wynikiem
bezpośredniego
związku

przyczynowego z
niesłusznym
pozbawieniem
wolności,
natomiast
wszelka inna
szkoda
powiązana z
tym faktem
przyczynowo,
jednakże nie w
sposób
adekwatny,
może być
dochodzona w
postępowaniu
cywilnym (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
7.02.2007r., V
KK 61/06).
Wskazany w
tym orzeczeniu
warunek
bezpośredniości
jest wynikiem
interpretacji
art.552 kpk w
powiązaniu z
art.361 § 1 kc,
podjętej w celu
wprowadzenia
kryterium
pozwalającego
na ustalenie
zakresu
obowiązku
naprawienia
szkody z uwagi
na szczególne
podstawy
przewidziane w
procedurze
karnej. Nie
oznacza to
jednak, że zakres
odszkodowania
ograniczony jest
tylko do okresu
np. stosowania

środków przymusu. Taka wykładnia byłaby sprzeczna z art.361 § 1 kc. Dlatego też w orzecznictwie wskazuje się, że owa bezpośrednio wcale nie ogranicza obowiązku naprawienia szkody wyłącznie do następstw związanych z okresem pozbawienia wolności, które mogą wykraczać poza ten okres, nie tracąc przymiotu bezpośrednio. Przykładowo podaje się, że tak będzie w wypadku pogorszenia stanu zdrowia czy utraty zatrudnienia (vide: wyroki Sądu Najwyższego: z 11.04.2007r., V KK 227/06, z 9.12.2009r., III KK 173/09, z 6.05.2014r., III KK 479/13, postanowienie z 1.03.2012r., IV KK 278/11). Skarżący zdają się nie dostrzegać, że pojęcie szkody

wynikającej z niesłusznego tymczasowego aresztowania zostało prawidłowo zdefiniowane przez Sąd Okręgowy na s.8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy także w pełni podziela pogląd, że szkoda taka nie jest sumą utraconych zarobków, lecz różnicą między stanem majątkowym jaki by istniał, gdyby poszkodowanego nie uwięziono a stanem rzeczywistym w chwili odzyskania wolności. Powstanie i rozmiar takiej szkody zależne są od tego, czy i jakie poszkodowany miałby możliwości zarobkowe, gdyby pozostawał na wolności, i w jakim zakresie byłyby je rzeczywiście wykorzystał, jakie wydatki poniósłby na utrzymanie

własne i rodziny,
wychowanie i
kształcenie
dzieci, na
potrzeby
kulturalne,
rozrywkowe i
inne, czy i
ile poświęciłby
na oszczędności
lub zwiększenie
trwałych
składników
majątku, na
jakie mógłby
być narażony
straty (vide:
analogicznie
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia
18.08.2000r., II
KKN 3/98).
Oczywistym jest
przy tym, że
właśnie taka
wykładnia jest
zgodna z
określeniem
szkody
zawartym w
art.361 § 2 kc
i obejmuje
damnum
emergens i
lucrum cessans.
Sąd Apelacyjny
w pełni podziela
także
stanowisko od
lat utrwalone
w orzecznictwie,
że ustalenie
szkody w postaci
utraconych
korzyści ma
wprowadzie
charakter
hipotetyczny, ale
szkoda taka

musi być przez osobę poszkodowaną wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że uzasadnia ono w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła.

Trafnie przy tym Sąd Najwyższy zaznacza (vide: wyrok z dnia 3.10.1979r. II CR 304/79), że np. rezygnacja przez osobę dochodzącą odszkodowania z dalszej działalności gospodarczej, w zakresie której szkoda - według twierdzenia tej osoby - powstała, już przy pierwszych wyłaniających się trudnościach, wskazuje z reguły na to, że osoba ta nie osiągnęłaby korzyści, na jaką się powołuje. Jak już powyżej wykazano spółki w ramach, których wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą nie przynosiły zysku

jeszcze przed
jego
tymczasowym
aresztowaniem.
Więcej spółki
(...)
i (...) M. nie
przynosiły go –
w istotnym dla
sprawy okresie
– wcale (vide:
k.1008).
Zważywszy, że
ta ostatnia nigdy
nie podjęła
statutowej
działalności
okoliczność ta
nie może dziwić.
Przyczyną tego
stanu rzeczy
bynajmniej nie
było
pozbawienie
wolności
wnioskodawcy.
Wynika to
jednoznacznie z
zeznań świadka
A. S. : „...
w rozpoczęciu
działalności cały
czas
przeszkadzała
nam ustawa,
która nigdy
nie weszła w
życie. Została
zablokowana
jeszcze za
czasów
prezydenta K..
Do dzisiejszego
dnia nie można
produkować
biodiesła, bo nie
ma
ustawy...” (vide:
k.167).
Wskazywał on,

że działalność ta nigdy nie wyszła z fazy planów : „... nie doszło do fazy zakupu maszyn [...] były przygotowane jako zabezpieczenie pod kredyt, który faktycznie nie został wzięty. Żaden bank by nie dał bo nie było ustawy...”. Świadek ten zresztą najlepiej podsumował zapewnienia pełnomocników o rzekomych pewnych zyskach, których wnioskodawca rzekomo nie uzyskał wyłącznie z uwagi na pozbawienia wolności: „... możemy sobie bajki opowiadać o potencjalnych zyskach...”. Twierdzenie autorki apelacji z dnia (...) o dekompletacji działalności nie wytrzymuje krytyki, albowiem trudno zdekompletować coś co nigdy nie zaistniało. Wobec niemożności podjęcia

produkcji
biopaliwa
z przyczyn
obiektywnych
posiadanie
biznesplanu (o
którym mowa
na s.10 apelacji
z dnia (...)
) sytuacji tej
w żaden sposób
nie zmienia. Nie
można zgodzić
się także z tezą,
że na skutek
tymczasowego
aresztowania
udziały
wnioskodawcy w
spółce (...) warte
25.000 zł; (s.
10 ww. apelacji)
utraciły na
wartości.
Pomijając, że
okoliczność ta
nie została w
żaden sposób
wykazana,
zarówno we
wniosku z (...)
(waloru takiej
nie ma
bynajmniej
nieprawdnie
stwierdzenie o
prowadzeniu
działalności, czy
też jej potencjale
- vide: k.1289v),
jak i w apelacji,
to przeczy jej
zresztą
zachowanie
samego W. A. już
po zwolnieniu.
Wykupił on
bowiem udziały
A. S. właśnie
w cenie 25.000

zł; (vide: k.167). Oznacza to, że nawet dla wnioskodawcy były one już po uchyleniu tymczasowego aresztowania nadal warte tyle samo co przed (...) Obiekcje skarżących dot. szkody związanej ze spółką (...) także nie są zasadne. Uwaga ta odnosi się także do metody wyceny forsowanej przez autorów obu apelacji. Sąd Okręgowy prawidłowo uznał za podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie opinię biegłych powołanych w trakcie niniejszego postępowania. Pretensje kierowane wobec biegłego T. B., że wobec niekompletności materiału źródłowego przedstawionego przez wnioskodawcę i jego pełnomocników, nie ma możliwości rzetelnego wyliczenia

rzekomo utraconych korzyści są nieuzasadnione. Na Biegły ten wskazywał na ww. okoliczność niejednokrotnie (vide: np. k.422, 423, 482, 1243). Oczywiście jest, że w tego rodzaju sytuacji jakkolwiek wyliczenia nie byłyby prawidłowe i obciążone błędem. Na wstępie wskazano jasno kogo obciążał ciężar dowodu w tym zakresie. Nie ma tu zastosowania wyjątek, o którym mowa w art.322 kpc, tym bardziej, że założenie o rzekomo utraconych korzyściach nie wytrzymuje krytyki. Zasadzenie odpowiedniej sumy na podstawie tej ostatniej instytucji jest możliwie jedynie w przypadku uprzedniego wykazania, że wnioskodawca faktycznie utracił korzyści, których

dochodzi. Fakt ten nie został jednak wykazany. Powyżej wyjaśniono już dlaczego sytuacja była trudna. Opinia ww. biegłego pozostaje tu w pełnej zbieżności w treścią materiałów pozyskanych z Urzędu Skarbowego w K., (...) S.A., czy też sądu rejestrowanego. Jak wynika z opinii na k.1241v jeszcze przed aresztowaniem wnioskodawcy spółka (...) „... nie miała płynności finansowej, była nierentowna oraz niezyskowa. Problemy z regulowaniem swoich wymagalnych zobowiązań wynikających z zaciągniętego kredytu inwestycyjnego nr (...), oraz ogromne trudności z uruchomieniem produkcji związane przede wszystkim z brakiem odpowiedniej

wielkości
zasobów
finansowych do
jej uruchomienia
doprowadziły do
sytuacji
krytycznej
spółki...” (vide:
k.1241v). Biegły
podkreślał przy
tym, że „...
krytyczna
sytuacja
finansowa była
spowodowana
jej złym
zarządzaniem (vide:
k.1242). Nie
sposób zatem
nie zgodzić się
z biegłym, że
w tej złożonej
sytuacji spółka
„...
prawdopodobnie
nigdy nie
uruchomiłaby
swojej
produkcji, nie
miałaby
możliwości
generowania
dochodów co
w konsekwencji
doprowadziłoby
do jej
upadłości... (vide:
k.1241v). W tej
sytuacji
oczywistym jest,
że ww. spółka
nie miała szans
samodzielnego
podjęcia
planowanej
działalności,
albowiem nie
posiadała na
ten cel środków.
Musiała je

znaleźć u innych podmiotów.
Wynika to także z opracowania A. P. (1) z dnia (...)przywolywanego przez pełnomocników.
On również zwrócił uwagę, że bank wycofał się z finansowania, stan zadłużenia przekraczał 5.645.000 zł; a uruchomienie i kontynuowanie produkcji wymaga zaangażowania 5.200.000 zł; w dwóch pierwszych kwartałach ww. działalności (vide: k.524).
W piśmie kierowanym do Sądu Okręgowego z dnia(...) wskazywał zresztą, że mimo dopuszczenia zakładu do ruchu ale wobec nieefektywności źródeł finansowania projektu nie uruchomiono.
Warunkiem realizacji zamierzeń w pełnym wymiarze było więc pozyskanie środków finansowych.

Zatrzymana transza kredytu (...) S.A. uniemożliwiła produkcję potokową. Z tego też powodu inwestor poszukiwał źródeł finansowania projektu w celu uruchomienia produkcji i realizacji fazy eksploatacyjnej projektu. Jak więc nawet z ww. dokumentu wynika, że ewentualne podjęcie produkcji, nie mówiąc już o przyszłych hipotetycznych zyskach z tej działalności było uzależnione od pozyskania zewnętrznego finansowania. Niemożliwe było jednak skorzystanie z kredytu bankowego, albowiem jak już wspomniano (...) S.A. uznał dalszą współpracę z wnioskodawcą za niemożliwą. Brak realizacji przez wnioskodawcę kolejnej ugody w zakresie spłaty kredytów

skutkował
zresztą cesją ww.
wierzytelności
firmie
windykacyjnej.
Oczywiście
wnioskodawca
mógł w tej
sytuacji
posiłkować się
wsparciem
inwestora
zewnętrznego.
Przedstawiona
na te potrzeby
postać T. M.
nie jest jednak
wiarygodna.
Ocena jego
zeznań zawarta
na s.6-7
uzasadnienia
jest więc słuszna.
Twierdził, że
nie zna się
na produkcji
styropianu ale
po jednorazowej
bytności na
posesji należącej
do
wnioskodawcy
chciał
zainwestować
w przedmiotową
działalność
nawet
4.000.000 euro.
Kwota ta miała
być
zabezpieczona w
formie tzw.
kredytu
kupieckiego
ówczesnej firmy
(...). Nie był
jednak w stanie
potwierdzić tego
faktu
stosownym

dokumentem. Z niczego więc nie wynika, że ww. mógłby realnie dysponować tego rodzaju środkami. Skarżący nie przedstawili jakichkolwiek dowodów potwierdzających sytuację i możliwości ww. jako inwestora. Informacje na jego temat są więc wynikiem wyłącznie werbalnych deklaracji ze strony ww. Świadek ten nie potrafił jednak odpowiedzieć na wręcz oczywiste pytania czy firma (...) posiadała zatrudnionych pracowników niezbędnych do produkcji, ani jaka miała być forma prawna współpracy z wnioskodawcą. Mimo, że deklarował, iż był osobiście obecny na terenie firmie nie potrafił nawet prawidłowo wskazać jej przybliżonej lokalizacji (vide: k.394). Świadek sam zaznaczał,

że jego doświadczenie w biznesie dot. innej branży (wydobywczej) i nie miał wiedzy na temat działalności, w której miałby uczestniczyć: „... nie znam się na produkcji styropianu...”. Jednocześnie twierdził przy tym, że „... po uzyskaniu tego poręczenia będzie można uruchomić produkcję, która będzie się napędzała sama poprzez sprzedaż...”. Deklaracje o niemal natychmiastowym zainwestowaniu znacznej kwoty są niewiarygodne, choćby z braku minimalnej wiedzy na temat np. pracowników, parku maszynowego, transportu, pozyskiwania komponentów niezbędnych do produkcji, sieci dystrybucji czy też klientów. W tej sytuacji, jego wypowiedzi z dnia (...) są – eufemistycznie

rzecz ujmując –
wysoce naiwne:
„... produkcja
miała być w P. a
sprzedaż towaru
miała być w
N.. Moglibyśmy
mieć bardzo
wielu klientów,
cała branża
budowlana. Nie
potrzebowaliśmy
nawet magazynu
tylko mogliśmy
sprzedawać
bezpośrednio do
odbiorców w N.
(vide: k.394v).
Tłumaczenie
wszelkich
mankamentów
zeznań ww.
świadka „ niską
jakość
tłumaczenia” tak
jak czyni to
skarżąca jest
wybitnie
niefortunne. Jak
wynika z treści
protokołu z dnia
(...) autorka
apelacji z dnia
(...) była
osobiście obecna
w trakcie
przesłuchania
ww. świadka. W
trakcie
przesłuchania
bynajmniej nie
formułowała
tego rodzaju
zastrzeżeń, tym
bardziej, że
uczestniczyła w
nim
profesjonalna
tłumaczka
przysięgła języka

niemieckiego A.
P. (2) (vide:
k.393v).
Twierdzenie o
rzekomych
problemach z
tłumaczeniem
nie zostały nawet
w żaden sposób
uprawdopodobnione
i pojawiły się
dopiero po
wyroku Sądu
Okręgowego w
K., tj. w apelacji
z dnia (...)
a więc po
upływie ponad
37 miesięcy
od daty ww.
przesłuchania.
Sąd Apelacyjny
w pełni też
podziela
wątpliwości i
ocenę sądu I
instancji na s.6-7
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku w
zakresie dot.
„Deklaracji
intencji”
datowanej (...)
(vide: k.412
w zw. z
k.407). Wbrew
sugestiom
pełnomocnika
na s.5 apelacji
z dnia (...)
wnioski te nie
są dowolne ale
w pełni znajdują
wsparcie w
dyrektywach z
art.7 kpk. W
tej sytuacji Sąd
Okręgowy
słusznie doszedł

do wniosku, że
tzw. prywatna
opinia W. K. i
Z. C. nie może
być podstawą
ustaleń
faktycznych,
skoro oparta jest
na nierealnych
założeniach. A
priori przyjmuje
ona za pewnik
pozyskanie
kapitału
niezbędnego do
uruchomienia
produkcji. Jak
wykazano
powyżej było
to nie poparte
jakimkolwiek
realnym i
wiarygodnym
materiałem
dowodowym.
Wnioskodawca
nie dysponował
bowiem
zarówno
środkami
własnymi,
kredytem
bankowym, czy
też investorem
zewnętrznym. Z
przyczyn
wymienionych
uprzednio
waloru takiego
nie miały mało
wiarygodne
zapewnienia T.
M.. Nic
dziwnego, że sąd
meriti określił
ww. „opinię
prywatną”
mianem
życzeniowej,
skoro jej autorzy

pominęli w
swoich
dywagacjach
kwestie
związane np.
z zatrudnieniem
niezbędnych
pracowników,
kosztów
działalności,
sieci dystrybucji
i sprzedaży. W
swoich
założeniach
poprzestali np.
na
przywoływaniu
mniej lub
bardziej
ogólnikowych
ofert i deklaracji
współpracy ale
głównie
„archiwalnych” z
lat (...) Jedynie
dwie oferty
zakupu dot.
roku (...)Nie
wyjaśnili przy
tym
przekonywująco
skąd przyjęli
niezwykle
optymistyczne
założenie, że „
cała
wyprodukowana
ilość styropianu
będzie
sprzedana”(vide:
k.1191).
Analogicznie nie
uzasadnili
dlaczego przyjęli
do wyliczenia
szkody okres
od (...) skoro
wnioskodawca
był pozbawiony
wolności od (...)

W tej sytuacji zestawianie ich opracowania z opiniami biegłych sądowych jest nieporozumieniem.

Status procesowy tych osób nie jest bowiem bynajmniej analogiczny. W pełni należy zgodzić się z poglądem doktryny (vide: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany. Opublikowano: LEX/el. 2022. Teza 24 do art.393), że w wyniku nowelizacji z 2013r. opinia prywatna jako dokument prywatny może być dowodem (art. 393 § 3 kpk). Jednak ustawodawca nie zrównał statusu opinii prywatnej z opinią biegłego. Nadal bowiem zgodnie z art.193 kpk w wypadku konieczności stwierdzenia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych

wymagane jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Nie ulega zaś wątpliwości w świetle art. 194 kpk i art.200 § 1 kpk, że opinia uzyskuje status opinii biegłego, gdy pochodzi od biegłego powołanego przez sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze i musi zostać sporządzona po tym akcie powołania. Wobec tych ograniczeń **choć opinia prywatna stanowi dowód, to jednak na jej podstawie organ procesowy nie może czynić ustaleń faktycznych w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych.** Natomiast opinia prywatna może stanowić podstawę ustaleń faktycznych, które nie wymagają wiedzy specjalistycznej

albo gdy wnioski zawarte w opinii sporządzonej przez biegłego są zgodne z wnioskami wynikającymi z opinii prywatnej (vide: P. Rogoziński, Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 2.08.2018r., II AKa 205/18).

Podzielić należy przy tym obawy wyrażane m.in. przez K. E. (vide: [w:] Znaczenie opinii prywatnej w postępowaniu karnym), że okolicznością, która obniża walor „opinii prywatnej”, jest niewątpliwie to, że o jej wyborze decyduje strona, która z oczywistych powodów jest zainteresowana w konkretnym rozstrzygnięciu sprawy, a to z kolei rzuca cień na kwestię związaną z bezstronnością rzeczoznawcy sporządzającego „opinię prywatną”.

Znamienne jest także to, że ekspert

sporządzający „opinię prywatną” nie składa przyrzeczenia, iż powierzone mu obowiązki związane ze sporządzeniem opinii wykonanie tylko w sposób sumienny, ale także bezstronny. Nie należy bowiem tracić z pola widzenia tego faktu, że między zleceniodawcą i przyjmującym zlecenie powstaje węzeł obligacyjny oparty na więzi finansowej, co może osłabiać zaufanie do bezstronności osoby sporządzającej opinię. Nie chodzi o to, że ekspert wydaje świadomie opinię fałszywą, wbrew swej wiedzy, ale o nieświadome solidaryzowanie się z zamawiającym. Także w postępowaniu cywilnym zwraca się uwagę, że dowód z opinii biegłego nie może być zastąpiony przez

opinię
wykonaną przez
biegłego na
zlecenie
prywatnej strony,
gdyż nie jest to
tryb
przewidziany w
kodeksie
postępowania
cywilnego.
Opinia taka jest
dokumentem
prywatnym, a
nie jest
dowodem z
opinii biegłego.
Jako dokument
prywatny
potwierdza
jedynie, że
osoba, która
go podpisała
złożyła
oświadczenie
zawarte w
dokumencie
(art.245 kpc).
Treść tego
oświadczenia nie
jest jednak
objęta
domniemaniem
zgodności
z prawdą
zawartych w nim
twierdzeń (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia
17.11.2010r.,
I CSK 57/10).
Mając powyższe
na uwadze nie
sposób było
podzielić
wywodów
skarżących, np.
zawartych na
s.5 uzasadnienia

apelacji z
dnia(...). Fakt, że
dywagacje W. K.
i Z. C. – błędnie
tytułowanych
przez
pełnomocnika
„biegłymi” –
nie znalazły
potwierdzenia w
opinii T. B.
nie stanowi
jeszcze powodu
do powoływania
kolejnego
biegłego, tym
bardziej, że ww.
jednoznacznie i
przekonywująco
wykazał (vide:
k.1242) dlaczego
przyjęta przez
tych pierwszych
metoda jest w
rozpoznawanym
przypadku
błędna. Sąd
odwoławczy w
pełni też
podziela jego
wniosek, że „...
przyjęte
założenia można
określić jako
dowolne i
manipulować w
dowolny
sposób...” (vide:
k.1242v).
Marginalnie
wypada
zauważyć, że
pełnomocnik ten
nie sformułował
jakichkolwiek
merytorycznych
zarzutów pod
adresem opinii
ww. biegłego.
W tej sytuacji

twierdzenie ww.,
że „zasądzone
odszkodowanie
jest rażąco
zaniżone” uznać
należy za
wybitnie
dowolne i
gołosłowne.
Równie
krytycznie
należy ocenić
zarzut z pkt I lit.
b tejże apelacji
o wadliwości
opinii biegłego
J. K. (2).
Autor apelacji
z dnia(...). nie
próbował go
nawet poważnie
uzasadnić.
Oczywistym jest,
że sąd
odwoławczy nie
ma możliwości
odniesienia się
do wyводу,
który fizycznie
nawet nie
zaistniał. Uwagi
te odnoszą się
także do
wywodów
drugiej apelacji z
dnia (...) Wbrew
twierdzeniom
skarżącej nie ma
żadnej
sprzeczności
pomiędzy
uznaniem opinii
biegłego T. B.
za rzetelną z
faktem, że ww.
nie był wskazać
wartości szkody
dochodzonej we
wniosku oraz
jego następnej

mutacji. Jak już powyżej wykazano biegły przekonywująco wyjaśnił, że wobec niekompletności i braków przedstawionej przez wnioskodawcę dokumentacji księgowej nie było to możliwe. Nie ma tu więc żadnej niekonsekwencji a jedynie stwierdzenie oczywistych faktów. Apelująca błędnie też interpretuje treść pisemnych oraz ustnych opinii ww. biegłego. Bynajmniej na k.1227 (s.6 opinii z dnia 5.02.2021r.) nie przesądza on o wiarygodności T. M.. Ocena wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych należy zresztą do sądu meriti. Wnioski pełnomocnika są więc oczywistą nadinterpretacją wypowiedzi biegłego. Jak już powyżej wskazano biegły racjonalnie

tłumaczył
dlaczego w
realiach
rozpoznawanej
sprawy analiza
dochodowa nie
jest zasadna.
Jest ona bowiem
uzależniona od
szeregu założeń
a nie realnych
zdarzeń
gospodarczych.
W tym zakresie
sąd odwoławczy
odsyła do
jednoznacznych
wniosków
biegłego na
k.1242. Sytuacji
tej nie zmienia
stanowisko
biegłego
zaprezentowane
na rozprawie w
dniu (...) Także i
w tym wypadku
skarżąca stara
się zmienić sens
wypowiedzi
biegłego na
k.1290v. Oboje
skarżący błędnie
bowiem
definiują istotę
problemu. Nie
chodzi bowiem
o okoliczności
w jakich tzw.
„opinia
prywatna”
zaistniała
pierwszy raz w
przedmiotowym
procesie
(dokument
anonimowy, co
do którego
wnioskodawca
twierdził, że

nie zna jego autorów), ani o to czy wyliczenia W. K. i Z. C. są poprawne pod względem rachunkowym. Dlatego też biegły stwierdził, że na podstawie przyjętych przez nich założeń realne było przyjęcie wysokości wskazanej przez nich szkody. Apelujący pomijają jednak, że fundamentalne znaczenie ma bowiem to, że ich „ekspertyza” oparta została na błędnych i wręcz nierealnych założeniach. Powyżej wykazano już kilkukrotnie dlaczego założenia te nie były realne, stąd też nie ma powodów by wywody te powielać. W tej sytuacji ich wnioski nie mogą przecież zasługiwać na akceptację. Uwaga ta odnosi się także do zeznań Z. K. i jego operatu. Po raz kolejny apelująca przeinacza treść

sformułowań
zawartych w
treści
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Z zapisu
na s.6 tego
dokumentu nie
wynika
bynajmniej, że
tzw. metoda
dochodowa
wyceny
nieruchomości
jest fikcją, czyli
nie istnieje.
Sąd Okręgowy
bynajmniej nie
negował jej
istnienia
w § 7 i nast.
Rozporządzenia
Rady Ministrów
z dnia 21.09.(...)
w sprawie
wyceny
nieruchomości i
sporządzania
operatu
szacunkowego
(Dz.U. 2021.555
tj.). Stwierdził
jedynie, że taki
walor mają
poczynione
przez autorów
ww.
„prywatnych
opinii” założenia
hipotetyczne,
które nie miały
wiele wspólnego
z
rzeczywistością.
Niezasadne są
obiekcje
apelującej
zawarte na s.7
apelacji z dnia
(...) o braku

stosownych
danych
porównawczych
w opinii biegłego
J. K. (2). Przeczy
temu treść ww.
ekspertyz np. na
k.1425. Skarżąca
zdaje się nie
dostrzegać, że
wiedza ww.
biegłego na
temat
przedmiotu
opinii
poszerzona była
o uprzednio
wykonane na
jego temat
operaty i opinie
sporządzone na
potrzeby
postępowania
egzekucyjnego.

Błędny jest także
pogląd wyrażony
na s.7-8 apelacji
z dnia (...). co
do rzekomego
zaniżenia
wycień utraty
wartości
majątku
wnioskodawcy o
kwotę 190.082
zł;. Rzeczywiście
rację ma
skarżąca, że
ocena w tym
zakresie nie
wymaga
szczególnej
wiedzy
specjalistycznej.
Należy jednak
uwzględnić
okoliczności
rozpoznawanej
sprawy, która

– co wynika ze s.1 wniosku z dnia (...)
– dot. przecież odszkodowania za niesłuszne tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy w okresie od (...)(we wniosku omyłkowo wskazano (...)- dop. SA P-ń). Niestety pełnomocniczka w uzasadnieniu swojej apelacji nie wyjaśniła dlaczego oczekuje odszkodowania (dot. utraty wartości nieruchomości) za okres już od (...) a więc na dwa miesiące przed zatrzymaniem. Sytuacji tej nie zmienia analogiczny błąd w postanowieniu dowodowym Sądu Okręgowego w K. z dnia (...)(vide: k.1347v). Jedyne na marginesie Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że wobec braku apelacji na niekorzyść wnioskodawcy nie było możliwości

skorygowania
przyjętego przez
ww. sąd
wyliczenia
odszkodowania z
tytułu utraty
wartości linii
produkcyjnej za
okres (...)

W tej sytuacji
całkowicie
nieuzasadnione
były także
zarzuty
pełnomocników
dot. oddalenia
wniosków
dowodowych o
przeprowadzenie
kolejnej opinii
przez innego
biegłego.

Formułując te
zarzuty skarżący
rozminęli się nie
tylko z realiami
niniejszej
sprawy, ale
przede
wszystkim
z wytycznymi
zawartymi w
art.201 kpk.
Przepis ten
enumeratywnie
wylicza
przypadki
w jakich możliwe
jest

uwzględnienie
takiego wniosku.
Jedynie w
sytuacji gdy
opinia jest
niepełna lub
niejasna, albo
gdy zachodzi
sprzeczność w
samej opinii lub

między różnymi
opiniami w tej
samej sprawie
możliwe jest
wezwanie
innego biegłego.
Sąd Apelacyjny
w P. w
pełni podziela
pogląd (vide:
uzasadnienie
postanowienia
Sądu
Najwyższego z
dnia (...)
(...)), że opinia
jest „niepełna”,
jeżeli nie udziela
odpowiedzi na
wszystkie
postawione
biegłemu
pytania, na które
zgodnie z
zakresem
wiadomości
specjalistycznych
i
udostępnionych
mu materiałów
dowodowych
może oraz
powinien
udzielić
odpowiedzi, lub
jeżeli nie
uwzględnia
wszystkich
istotnych dla
rozstrzygnięcia
konkretnej
kwestii
okoliczności
albo też nie
zawiera
uzasadnienia
wyrażonych w
niej ocen i
poglądów.
Natomiast

opinia „niejasna” to taka, której sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich, lub też zawierająca wewnętrzne sprzeczności, posługująca się nielogicznymi argumentami. Z kolei do wewnętrznej sprzeczności opinii dochodzi wówczas, gdy wnioski biegłego wzajemnie się wykluczają lub gdy wnioski nie przystają do wyników badań przeprowadzonych przez biegłego (vide: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2008r., II KK 19/08). Okoliczności takich próżno szukać zarówno w przywoływanych w apelacjach wnioskach dowodowych, jak i w uzasadnieniu rozpoznawanych

środków
odwoławczych.
To, że
wnioskodawca,
czy też jego
pełnomocnicy
nie zgadzają się
z wnioskami
biegłego lub
fakt, że opinia
jest dla niej
niekorzystna nie
stanowi
podstawy do
zlecenia kolejnej
ekspertyzy. W
ten sposób
możnaby
mnożyć
postępowanie
dowodowe w
tym zakresie
wręcz
w
nieskończoność.
Jeżeli opinia
biegłego jest
przekonująca i
zupełna dla sądu
meriti, który
– tak jak
w niniejszej
sprawie – swoje
stanowisko w
tym względzie
uzasadnił, to
nawet fakt, iż
opinia taka nie
jest
przekonywająca
dla stron
procesowych,
nie jest
przesłanką
dopuszczenia
kolejnej opinii
w oparciu o
przepis art.201
kpk. Także
subiektywne

przekonanie
strony o
wadliwości
sporządzonych
opinii, dowolne
twierdzenie, że
są one błędne,
czy też
sprzeczne, w
żadnym razie nie
może decydować
o obowiązku
dopuszczenia
przez sąd
kolejnej opinii
(vide:
postanowienia
Sądu
Najwyższego z
dnia
13.09.2006r., IV
KK 139/06 oraz
z dnia
26.07.2006r., III
KK 455/05).
Reasumując,
strona procesu
żądająca
powołania
innych biegłych
jest zobowiązana
do wykazania, że
istniały
konkretne - z
podaniem jakie
- okoliczności
określone w
art.201 kpk. Nie
można przecież
mnożyć opinii -
bez dokładnego
wskazania wad
opinii
dotychczasowej -
tylko po to, by
uczynić zadość
subiektywnej
nadziei na
uzyskanie takiej,
która byłaby

po myśli tej strony (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22.09.(...), II AKa 145/04). Marginalnie wypada zaznaczyć, że autorka apelacji z dnia (...) mija się z prawdą twierdząc na s.2 i 7, że lakoniczny wniosek dowodowy prokuratora z dnia(...) (vide: k.1291) nie został rozpoznany przez Sąd Okręgowy w K.. W tym zakresie Sąd Apelacyjny odsyła do uważnej lektury postanowienia z dnia (...)na k.1443v. Ta krytyczna ocena odnosi się także do nieprawdziwego zarzutu zawartego w pkt 1 lit. i apelacji, powielonego na s.10 jej uzasadnienia. W zakresie wniosków dowodowych pełnomocniczki zawartych w pkt 5 lit. b-d i w pkt 6 pisma procesowego z

dnia (...) (vide: k.944) wydano bowiem w dniu (...) stosowane zarządzenie o ich realizacji (vide: k.999). W rezultacie uzyskano dokumenty m.in. na k.1006, 1008, 1011-1035, 1036, 1042-1072. Dzięki temu Sąd Apelacyjny mógł też zweryfikować nieprawdziwe twierdzenia apelującej, że dokumenty dot. sytuacji finansowej i majątkowej spółki (...) sporządzone za okres roku 2006 powstały bez udziału wnioskodawcy (vide: k.1054, 1056, 1057, 1059, 1061, 1062, 1064, 1066, 1069, 1071, 1072). Jedynie na marginesie wypada zaznaczyć jeszcze, że w pkt 5 lit. d cyt. pisma procesowego zawarto nie wnioski dowodowe a wyłącznie oświadczenie o zgodzie

wnioskodawcy
na
udostępnienie
danych.
Podejmowane
przez sąd meriti
próby
pogłębienia
materiału
dowodowego w
banku nie
przyniosły
rezultatu,
podobnie jak
analogiczne
działania
wnioskodawcy.
Nie wytrzymuje
też krytyki
zarzut
pominięcia
przez sąd I
instancji akt
sprawy (...) Sądu
Okręgowego w
G. Dowód z
nich został Sąd
Okręgowy
przeprowadził w
dniu 5.07.2021r.
(vide: k.1443v).
Na potrzeby
niniejszego
postępowania
dodatkowo
przesłuchał
także
występującego w
niej świadka A.
S. (vide:
k.166v).

Sąd Apelacyjny
podzielił
natomiast w
pewnym
zakresie
zastrzeżenia
skarżącej
wyrażone na s.9

apelacji z dnia 26.10.2021r. dot. możliwości użycia art.322 kpc. Oczywiście jest jednak przy tym, że przepis ten znajduje zastosowanie w sprawie na skutek regulacji zawartej w art.558 kpc a nie art.558 kpc jak wskazała autorka apelacji w pkt 3 oraz powieliła w uzasadnieniu na s.4. Ten ostatni przepis dot. bowiem postępowania w przedmiocie ubezwłasnowolnienia. Uchybienie to należy traktować rzecz jasna w kategorii omyłki pisarskiej. Ustawodawca w art.322 kpc przewidział, że jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe, nader utrudnione lub oczywiście

niecelowe, może
w wyroku
zasądzić
odpowiednią
sumę według
swej oceny
opartej na
rozważeniu
wszystkich
okoliczności
sprawy. Rację
ma zatem
skarżąca
dowodząc, że
wobec ubóstwa
materiału
dowodowego
w zakresie dot.
należących do
wnioskodawcy
ruchomości w
postaci
samochodu
osobowego
m-ki M. (...)
oraz ciągników
rolniczych typu
(...) sąd meriti
winien zasądzić
odszkodowanie
dot. ww.
przedmiotów z
zastosowaniem
cyt. powyżej
przepisu. Ich
istnienie,
podobnie jak i
utrata wartości
nie była
kwestionowana.
Wobec
oświadczenia
biegłego E. R.
było to jedyne
możliwe
rozwiązanie.
Uzupełnienie tej
opinii – co
postulowała
skarżąca – nie

było racjonalne (wobec braku stosownych danych od wnioskodawcy), stąd też zarzut oddalenia wniosku zawarty na s.9 apelacji był chybiony. W doktrynie przyjmuje się, że cyt. powyżej przepis ma zastosowanie jedynie w sprawach wyraźnie w nim wskazanych. Ma on charakter wyjątkowy, a zatem wymaga wykładni ścisłej także w odniesieniu do katalogu spraw, w których znajduje zastosowanie. Jednocześnie zdaniem Sądu Najwyższego w uzasadnionych okolicznościach ostrożna analogia nie jest wyłączona. Sformułowanie „ścisle udowodnienie” odnosi się do udowodnienia, które powinno nastąpić przy zastosowaniu wszystkich reguł dowodowych, które przewidziane

zostały w art.227
i nast. kpc.
Jest ono zatem
możliwe, jeżeli
wysokość
dochodzonej
należności może
być w sposób
niebudzący
wątpliwości
udowodniona za
pośrednictwem
odpowiedniego
środka
dowodowych.
Zastosowanie
komentowanego
przepisu jest
możliwe w
trzech
przypadkach, tj.
jeżeli ściśle
udowodnienie
jest niemożliwe,
nader
utrudnione lub
oczywiście
niecelowe. Nie
ulega
wątpliwości, że
stosowanie
art.322 kpc
nie może być
spowodowane
bezczywnością
strony,
zajmującej w
sprawie bierną
dowodowo
postawę i
prowadzić tym
samym do
uchylenia się od
spoczywającego
na niej
obowiązku
przedstawienia
dowodów. Nie
budziło
wątpliwości

sądu
odwoławczego,
że instytucję tę
należy
zastosować w
rozpoznawanej
sprawie w
stosunku do
ww. ruchomości,
które w czasie
pozbawienia
wolności
wnioskodawcy
utraciły w części
swoją wartość.
Niestety Sąd
Okręgowy do tej
możliwości nie
ustosunkował
się. Nie sposób
nie zgodzić się
z argumentami
pełnomocnika,
że za takim
rozwiązaniem
przemawiają
także
przywoływane
już powyżej
wywody opinii
biegłego E. R.
zawarte w opinii
na k.449-457.
Wskazał on
na okoliczności,
które
uniemożliwiły
precyzyjną
wycenę ww.
pojazdów. Ścisłe
udowodnienie
szkody nie było
zatem możliwe.
Analogicznie
należało także
skorzystać z
proponowanej w
apelacji metody
określenia
wartości ww.

przedmiotów i szkody jaką poniósł wnioskodawca.

W ślad za ww. biegłym autorka apelacji postulowała na s.9 przyjęcie szkody na poziomie 50 % wartości. Jest to propozycja racjonalna i logiczna. Idąc tym tokiem rozumowania należało mieć na względzie wartości zawarte w postanowieniu Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. z dnia(...) o zabezpieczeniu majątkowym na k.582.

Wskazano wówczas, że istotne dla sprawy pojazdy warte były w dacie zabezpieczenia 72.000 zł; tzn. odpowiednio 7.000 zł; (M. (...)), 40.000 zł; ((...)) oraz 25.000 zł; ((...)). Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny ustalił w ten sposób, że wnioskodawcy należy się dodatkowo

odszkodowanie w kwocie 36.000 zł;. W tym też zakresie dokonał korekty zaskarżonego wyroku, podwyższając zasądzoną kwotę (580.340 zł;) łącznie do 616.340 zł;.

Chybiony okazał się natomiast zarzut zawarty w pkt 5 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy z dnia (...) dot. kwestii związanych z wysokością wynagrodzenia ww. W tym miejscu wypada przypomnieć, że zgodnie z treścią art.554 § 4 zd. 2 kpk w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika. Wykonując ww. dyrektywę sąd I instancji w pkt 3 zaskarżonego wyroku zasądził z tego tytułu od

Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawcy
kwotę 720 zł;. Twierdzenie
apelującej, że
rozstrzygnięcie
to jest
przedwczesne i
niepełne nie
znajduje
jakiegokolwiek
uzasadnienia
faktycznego i
prawnego.
Obowiązkiem
sądu było
zawarcie go w
treści wyroku,
albowiem wbrew
twierdzeniom
skarżącej wiązał
go stosowny
wniosek
pełnomocnika.
Należy bowiem
zaznaczyć, że
został on
dwukrotnie
złożony przez
adw. R. M.. Po
raz pierwszy w
piśmie
procesowym z
dnia (...)wniósł
on „o zasądzenie
zwrotu kosztów
postępowania,
zastępstwa
adwokackiego
wg norm
przepisanych (vide:
k.1171) a
następnie
powielił go na
rozprawie w
dniu(...)(vide:
k.1444). W
żadnym z tych
przypadków nie

wskazał on
jakiegokolwiek
kwoty. W takim
wypadku
znajduje zatem
zastosowanie
przepis § 16
rozporządzenie
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia (...)
w sprawie opłat
za czynności
adwokackie,
który przewiduje
zasądzenie
opłaty w
wysokości
odpowiadającej
stawce
minimalnej.
Pełnomocnik ten
nie wskazywał
przy tym
bynajmniej
jakichkolwiek
okoliczności
określonych w §
15 ust. 3 cyt.
rozporządzenia,
które
przemawiałyby
za innym jej
ustaleniem.
Wręcz
przeciwie
poprzestał
wyłącznie na
stwierdzeniu o „
normach
przepisanych”.
Sąd Apelacyjny
tego rodzaju
ekstraordynaryjnych
przesłanek,
które
przemawiałyby
np. za
podwyższeniem
zasądzonej

kwoty także nie stwierdził. Także w uzasadnieniu ww. apelacji na s.11 brak konkretnych okoliczności tego typu. Waleru tego nie mają bynajmniej ogólnikowe stwierdzenia przywołane przez apelującą. Niezrozumiały jest z kolei zarzut pominięcia „wydatków związanych z dojazdem pełnomocnika na rozprawy ani innych wydatków związanych z przygotowaniem sprawy”. Pomijając brak precyzji ww. sformułowań to nie sposób nie zauważyć, że apelująca nigdy tego rodzaju roszczeń nie sformułowała przed sądem I instancji ani nawet ich nie wykazała w apelacji. Należy podkreślić, że zwrot kosztów obejmuje jedynie „uzasadnione wydatki” a do tego związane z ustanowieniem wyłącznie

<p>„jednego pełnomocnika”. Trudno zatem oczekiwać by sąd meriti mógł zatem z tego tytułu zasądzić jakiegokolwiek kwoty.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy adw. R. M.:</p> <p>1. o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie wniosku w całości, ewentualnie :</p> <p>2. o uchylenie wyroku sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania,</p> <p>Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy adw. A. K.:</p> <p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

ponownego rozpoznania.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy adw. R. M.: Brak skutecznych zarzutów apelacji i okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu. Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy adw. A. K.: Wniosek o uchylenie wyroku był bezzasadny, albowiem skarżąca nie wskazała jakiegokolwiek przesłanki z art.437 § 2 kpk pozwalającej na tego rodzaju rozstrzygnięcie. Apelacja umożliwiła natomiast częściową zmianę zaskarżonego	

	wyroku na korzyść wnioskodawcy.	
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Pkt 3 zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Brak skutecznych		

zarzutów apelacji i okoliczności podlegających z urzędu.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Pkt 2 zaskarżonego wyroku, poprzez podwyższenie odszkodowania do kwoty 616.340 zł;.		
Zwiężle o powodach zmiany		
Częściowa zasadność argumentacji stanowiącej uzasadnienie zarzutu opisanego w pkt 3 apelacji z dnia 26.10.2021r.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i		

podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3.</p>	<p>O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.554 § 4 kpk.</p> <p>Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku pełnomocnika wnioskodawcy zawartego w pkt II tiret 3 apelacji adw. R. M. o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym,</p>	

albowskiem ww. w nim osobiście nie uczestniczył. Sporządzenie samej apelacji należy bowiem do czynności przed sądem I instancji (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2005r., WZ 50/05, Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3.06.2005r. II AKzw 414/05, z dnia 15.11.2002r. II AKa 303/02 oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22.07.2003r. II AKa 307/03), za co Sąd Okręgowy zasądził stosowne wynagrodzenie w pkt 3 zaskarżonego wyroku. Z kolei drugi pełnomocnik tego rodzaju wniosku nie składał a brak było podstaw by sąd odwoławczy orzekał z urzędu.

7. **PODPIS**

**P. M. M. Ś. M.
K.**